

åbenbar modstrid med hensigten i skattereformen om at mindske tilskyndelsen til skattebetænkning.

Mindretallet beklager, at Det Radikale Venstre har villet medvirke til en dyr og overflødig skattefidus, som man selv indrømmer ikke har noget med en egentlig medejendomsreform at gøre. Til gengæld er der grund til at glæde sig over, at Det Radikale Venstre trods alt holder fast i den fællesklæring, som Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Det Radikale Venstre afgav den 19. juni 1986 om principperne for en egentlig ejendomsretsreform. Det er vort fælles mål, at reformen bliver obligatorisk, at den giver ret til reel medbestemmelse og medejendomsret, at lønmodtagerne kommer til at forvalte lønmodtagerkapitalen i fællesskab, og at ordningen vil bidrage til bedre samarbejde og en bedre udvikling af virksomhedernes konkurrenceevne.

Disse principper lever regeringens forslag om skattefri medarbejderaktier på ingen måde op til, og mindretallet vil medvirke til, at den bliver afskaffet, når folketingsflertallet ændres efter næste folketingsvalg.

Uanset sin utilfredshed med selve lovgivningen noterer mindretallet til sin tilfredshed, at det lykkedes at overtale de øvrige partier til at medvirke til et ændringsforslag, der både medfører en bedre kontrol med ordningen, og som sikrer, at Folketinget årligt får tilstillet en redegørelse for ordningens omfang og udbredelse m.v.

Med hensyn til det under II nævnte lovforslag indstiller mindretallet dette til *vedtagelse uændret*, idet mindretallet fuldt ud kan støtte industriministerens forslag om lettere adgang til at få valgt medarbejderrepræsentanter i selskabernes bestyrelser. Nedsættelsen af kravet om antallet af medarbejdere fra 50 til 35, for at der kan kræves repræsentanter i bestyrelsen, er rigtig. På den baggrund er det imidlertid skuffende, at regeringen ikke har ønsket at gå aktivt ind i en indsats for at få valgt flere lønmodtagerrepræsentanter, når det er en kendsgerning, at det især kniber med at få valgt repræsentanter i de mindre virksomheder. Det er ligeledes beklageligt, at man ikke har villet styrke medarbejderrepræsentanternes reelle mulighed for at fungere som deres kollegers repræsentanter i bestyrelsen.

For så vidt angår det under III nævnte lovforslag, skal mindretallet bemærke, at det principielt er tilhænger af at ligestille reglerne for sparekasser med dem, der gælder for andre pengeinstitutter. Imidlertid har lovforslaget en sådan sammenhæng med et konservativt ønske om at udbrede bonusordninger i stedet for en egentlig ØD-reform, at mindretallet ikke kan støtte forslagets vedtagelse.

Et tredje mindretal (Det Radikale Venstres medlem af udvalget) indstiller det af ministeren for skatter og afgifter stillede ændringsforslag til vedtagelse, hvorefter det under I anførte lovforslag deles i to dele. Vedrørende det under A nævnte lovforslag indstilles dette til *vedtagelse* med de dertil stillede ændringsforslag. De under II og III nævnte lovforslag indstilles til *vedtagelse uændret*.

Mindretallet ønsker endvidere at udtale følgende:

Mindretallet gjorde det allerede klart ved 1. behandling af regeringens OD-udspil den 19. februar 1987, jf. Folketingstidende 1986-87, forhandlingerne sp. 7666, at forslagene som samlet udspil ikke ville kunne få radikal støtte, ligesom de heller ikke udgjorde noget egnet forhandlingsgrundlag. Nogle af forslagene savner en klar forbindelse til virksomhedens overskud, der er ikke lagt tilstrækkelig vægt på medindflydelse, og karakteren af skattebegünstiget opsparing i aktier præger for ensidigt forslagene.

Mindretallet har nøje vurderet de enkelte forslag ud fra det synspunkt, om de fremmer tanken om overskudsdeling og medindflydelse. På den baggrund har Det Radikale Venstre sagt nej til to af regeringens tre modeller for frivillig OD, således som det blev bebudet ved forslagernes 1. behandling. Den tredje model har mindretallet til gengæld hele tiden haft sympati for, ikke mindst fordi den har radikale rødder. Det var nemlig et radikalt forslag, som i 1958 – bl.a. med socialdemokratisk støtte – førte til, at virksomheder skattefrit kan give medarbejderne indtil 200 kr. i aktier, forudsat at de bindes i 5 år. Grænsen på 200 kr. er ikke ændret siden.

Regeringen har foreslået, at det skattefrie beløb hæves til 6.000 kr., og at bindingsperioden samtidig udvides til 7 år. Det er faktisk ganske lang tid. På 7 år kan der ske meget med aktiernes værdi, og medarbejderne påta-